

Zelfs als Anne het koud heeft, blijft ze glimlachen.

De zeemeermin

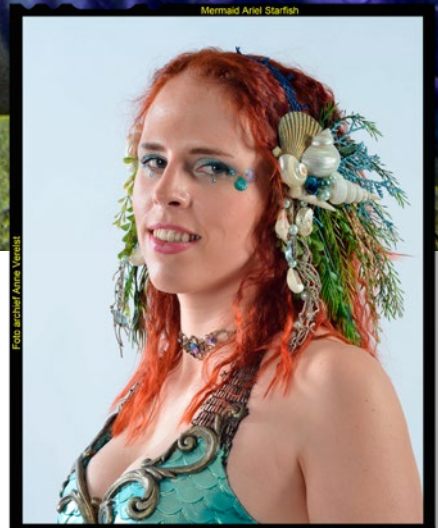
Welke duiker droomt er niet van om tijdens een duik een (zee)meermin te ontmoeten? Vele jaren geleden had ik dat voorrecht. Haar foto siert nog steeds mijn eerste logboekjes. Gisteren botste ik echter op een concentratie meerminnen. Dit was niet toevallig, want mijn buddy van dienst was Anne Verelst, ook gekend als 'Mermaid Ariel Starfish' – Zeemeermin van de Kempen. Terwijl de jeugd toekeek door het raampje vanuit de publiekszone, probeerde ik de dansende onderwaterdames op lichtgevoelige sensoren vast te leggen.

Eerlijkheidshalve moet ik vertellen dat toen ik ontdekte dat er dames, en uitzonderlijk ook een heer, zijn die hun zeemeerminfantasie in werkelijkheid beleven ik het eerder een eigenaardig idee vond. Het leek net alsof deze dames weigeren op te groeien en wegvluchten van de realiteit in een kinderfantasie. Als duiker kon ik dit toch niet serieus nemen? Toch vond ik dat ik deze duikactiviteit, vanuit eerlijke journalistiek, niet links mocht laten liggen en ze moest opnemen in mijn reeks. Hoewel ik mijn geest zo wild mogelijk openstelde, nam ik dit aspect van onderwaterbeleving niet serieus. En dat niet serieus genomen worden is nu net de opener van ons gesprek. Ik voel me

een beetje betrappt als Anne dit met verve weerlegt. Ja, ze is in haar kindertijd gebeten door het meerminvirus na het kijken van de Disneyfilm 'De kleine zeemeermin', maar hoeveel zijn er niet begonnen duiken omdat ze genoten hebben van de vele Cousteau films? Proberen we als sportduikers ook niet een beetje het gevoel dat we toen hadden terug te beleven? Duiken we als vrijduikers ook niet in de 'The Big Blue'?

Zwemmen als een meermin is niet zomaar een beetje rondzwemmen met een vissenstaart. Het is een combinatie van:

- **onderwaterfotomodel:** wat er ook gebeurt, steeds lachen naar je publiek en je elegant voortbewegen;

Profiel Anne Verelst

- **Startjaar duiken:** 2012.
- **Aantal duiken:** 20 persluchtduiken, mijn duiken als meermin houd ik niet bij.
- **Club:** Sub Aqua Nijlen.
- **Duikbrevet:** 1*Duiker.
- **Andere brevetten:** vrijduiken level 2.
- **Speciaal materiaal:** duikbril op sterkte als ik ga duiken, volledig op maat gemaakte zeemeerminstaart uit siliconenrubber en monovin.
- **Favoriete duikstek 'onze wateren':** Put van Ekeren.
- **Favoriete duikstek in buitenland:** Kreta.
- **Voorkeur soort duik:** niet echt, als er maar veel te zien is en in helder water.
- **Spectaculairste duik:** mijn eerste wrakduik in Kreta.

- **vrijduiken:** je moet immers de indruk geven dat water je natuurlijke omgeving is;
- **monovinzwemmen:** uit een recente ervaring weet ik dat dit niet gemakkelijk is;
- **het koude water trotseren:** geen isolerend duikpak, want steeds in bikini.

Als je het zo bekijkt, dan is dit geen vlucht in een kinderfantasie, maar een volwaardig facet van het duiken. Ik zou er als ervaren duiker weinig van terecht brengen en zou zeker niet als een echte Neptunus door het water klieven.

Anne vertelt me dat ze dit al een tijdje doet en het nog steeds leuk vindt. Ondanks haar visuele handicap is ze door de groep onmiddellijk aanvaard. Haar beperking in zicht hindert haar minder in het water en dus voelt ze zich daar thuis. Als ze daarbij gewoontjes meldt dat ze ook in open water als meermin gaat zwemmen, schrap ik mentaal mijn laatste vooroordeel en bekijk ik deze tak van de duiksport compleet anders. Ze vertrekt nooit zonder haar staart op reis en prompt toont ze me enkele vakantiefoto's om het te bewijzen. Ik kan me de taferelen op het strand inbeelden als een zonnebadende toerist haar staart ziet en tegen zijn vrouw zegt: "Schat, daar een zeemeermin!". Met: "Je hebt te lang in de zon gelegen, schat", als antwoord.

De staart is kenmerkend voor de meermin. Ze is een evolutief gegeven: de meesten beginnen met een simpele, zelfgemaakte staart die eerder een stoffen koker is om de monovin te camoufleren. Later, als ze ervaring opdoen en ideeën uitgewisseld hebben, gaan ze over naar een meer sierlijke en complexe staart. De creatievelingen maken ze zelf, anderen laten ze op maat maken, maar dat laatste gaat gepaard met een tamelijk hoog prijskaartje.

Hoewel je een meermin aan de staart herkent – en ik spreek uit ervaring – is dat onderdeel ook het moeilijkste om aan te trekken. Het is nogal een onhandig gedoe om al liggend aan de waterkant als een rups terug in je cocon te kruipen. Mijn buddy heeft voor de aanvang van de duik uitdrukkelijk gevraagd om geen foto's van dit ritueel te

maken, het zouden geen flaterende foto's zijn en het zou een deel van de magie verpesten. Een beetje zoals je in de kleedkamer van Sinterklaas zou fotograferen ... Bij het aanschouwen van de voorbereidingen begrijp ik haar wens volledig.

Langzaam transformeren de onbeholpen dames in meerminnen die zich sierlijk door het water bewegen. Ik doe mijn jacket aan en vervoeg hen. Tussen de vissen door ga ik op zoek naar een goede plaats om ze te observeren. Ik zie ze onderduiken, alleen of in kleine groepjes. Steevast zwemmen ze richting publieksvenster waar een heleboel kinderen en ouders staan te zwaaien. Deze kinderen komen de meerminnen bewonderen, nadat ze in de cafetaria beneden met een droog exemplaar hebben kunnen kennismaken. Iedereen glundert van bewondering als de meerminnen lachend voor het venster 'paraderen'. Aan beide kanten van het glas wordt er zichtbaar genoten van het schouwspel.

Ik voel me als flessenduiker een vreemde eend in de bijt tijdens dit onderwaterfeestje. Intussen zijn er ook andere duikers die ons vervoegd hebben, maar zij hebben amper oog voor de rondzwemmende dames. Ontbreekt het hen aan fantasie of vinden ze meerminnen ten onrechte minderwaardig? Ik schud de gedachte van me af en geniet verder van deze unieke duikervaring.

Tijd om mijn positie als onderwaterjournalist te gebruiken om beter kennis te maken met de 'gestaarte' schoonheden. Met mijn duikuitrusting aan steek ik van wal tijdens dit theebransje. De dames geven me met plezier uitleg over de verschillende staarten en vertellen me hoe je de meermin kunt herkennen. Sommigen van hen zijn SCUBA-duikers, anderen hebben zich verdiept in vrijduiken, ... Iedereen heeft

gewoon zijn plannetje om het als meermin beter te doen. Allemaal vinden ze het leuk en krijgen ze het warm van de lachende gezichtjes. En die warmte hebben ze nodig, want door het gebrek aan een neopreen buitenlaag vertonen sommigen kippenvel. Toch aarzelen zelfs zij niet om nog een duikje te doen voor een zwaaironde.

Als de koude voor Ariel toch te veel wordt, geeft ze mij met een lach op haar gezicht de kans om enkele foto's te nemen en haar trektocht naar de overkant te filmen. Het koude water is voor haar geen reden om snel te zwemmen – hoewel ik me moet reppen om haar met mijn materiaal bij te houden – of om de overtocht niet op een sierlijke manier af te leggen. Klasse!

Na een omgekeerde metamorfose en een warme douche, die zij meer nodig had dan ik, praten we nog even na. Je eerste meerminontmoeting is altijd een beetje speciaal, maar een duikje met een groep is zeker ook de moeite. De kans dat je ze tegenkomt, kan je vergroten door even op hun facebookpagina te kijken. Tik 'Mermaid Sunday' in en je weet wanneer je met je duikbak richting Beringen moet trekken.

Dank je wel Anne, alias Ariel, om mijn buddy te zijn en om me te introduceren bij de 'Mermates'. Met mijn karretje vol duikspullen en enkele leuke herinneringen, mentaal en fotografisch, verlaat ik TODI. Ik trek een streep door de lijn 'met een meermin duiken' en begeef me naar mijn volgende buddy. Wie was dat nu weer en voor welke activiteit? Weet jij het of heb je een voorstel, contacteer me dan via: patrick.vanhoeserlande@nelos.be. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

'Mermaid Ariel Starfish', één van de zes zeemeerminnen van TODI.

De duikbak van 'Mermaid Ariel Starfish'.